

Brev till egyptiska revolutionärer

[Brev daterat 19 augusti som Egyptens Revolutionära Socialister skickade till sina anhängare för att förklara den nuvarande situationen i Egypten. Här översatt från [International Viewpoint](#), augusti 2013. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Fruktansvärda massakrer och ett våldsamt förtryck, en enorm ökning av angreppen på egyptiska kristna och kyrkor, stärkandet av den förtryckande militärstaten fortsätter i snabb takt. Sådan är den ödesdigra politiska utveckling som vi har upplevt under de senaste veckorna.

Den ställer revolutionen inför oerhörda utmaningar men innehåller också möjligheter att förbereda för de kommande revolutionära vågorna, som Revolutionära Socialister kan använda effektivt för att bygga rörelsen, under förutsättning att vi utvecklar en taktik som kan hantera de förändrade omständigheterna.

Revolution eller militärkupp?

Ända sedan miljontals människor gick ut på gatorna för att störta Mohamed Mursi och Al-Sisi gjorde sitt uttalande som avsatte honom från presidentposten har det funnits en omfattande debatt om hur dessa händelser ska karakteriseras. Var det en massrevolution eller en militärkupp med syftet att avsätta presidenten och upprätta en militärdiktatur? Svaret på frågan ”revolution eller kupp” är viktigt för att utveckla en strategi för den egyptiska revolutionens kommande månader och kanske år.

Var och en som viftar undan den gigantiska massrörelse som ingrep och inledde den egyptiska revolutionens nya våg undviker att ta itu med denna rörelses inneboende motsättningar, och därmed både de nya utmaningar som den egyptiska revolutionen står inför och de möjligheter som framtiden innehåller. Det är inte förvånande att de revolutionärer som avfärdar värdet hos massornas ingripande – eller åtminstone anser att massorna bara är en bricka i ett kontrarevolutionärt spel – idag har drabbats av djup besvikelse och förnekar alla tillgängliga möjligheter på grund av vad de kallar den egyptiska revolutionens reträtt eller slut.

Inte heller är de ensamma om att avfärda att massorna ingrep direkt under Mursis fall, då också valurnornas legitimitet föll tillsammans med honom. Nästan alla de krafter som idag ingriper i den politiska situationen, inklusive de internationella krafterna, tillbakavisar massornas roll.

Undantaget är det militära etablissemanget som tidigare har blivit bränd av massrörelsens eld och därmed inte kunde bortse från eller förbise den. Istället är massrörelsens framtidsutsikter och utveckling den viktigaste faktor som avgör dess politik och ingripande. Det militära etablissemanget utgör den härskande klassens, regimens och statens stöttepelare. Det är kontrarevolutionens spjutspets som tvingar sig själv på massrörelsen som ett fullbordat faktum, samtidigt som den sprider panik om möjligheten av en utveckling av massrörelsen och med alla medel försöker antingen hålla den inom vissa ramar som inte hotar dess klassintressen eller utsätter den för direkt förtryck på så sätt som skett förr.

Armén vill förvisso hålla den enorma massrörelse som krävde Mursis avgång inom de gränser den sätter upp och de åtgärder den räknar med. Den vill förhindra rörelsen från att gå utöver att fälla Mursi och bli en mer djupgående utmaning mot regimen i sin helhet. Militärens främsta mål var att så snabbt som möjligt få tillbaka de miljoner som fyllde och kontrollerade gatorna till sina hem och stoppa rörelsen vid att störta regimens ledare och bli av med honom. Detta mål var förenligt med militärens strävanden, eftersom Mursi misslyckats att hejda revolutionen under den förvirring som hade gripit den härskande klassen under hans år vid makten.

Ty sedan Mursi, med USA:s, militärens och en stor del av företagarelitens välsignelse hade kommit

till makten förra året har han inte lyckats uppnå den härskande klassens mål att hejda den egyptiska revolutionen. Till en början var Mursi ett bättre alternativ för den härskande klassens majoritet, eftersom han antog nyliberala planer och anslöt sig till företagens intressen. Utöver att vara den första valda presidenten efter revolutionen hade han inga betänkligheter mot att alliera sig med USA och var noga med att inte störa den sionistiska staten. Och viktigast av allt var att han hade en bas i Egyptens största massorganisation, som arbetar på marken med hundratusentals medlemmar, sympatisörer och anhängare. De var tänkta att fånga upp folkets ilska och övertyga massorna om det nyliberala projektet och de grymma åtstramningsplaner som beledsagar det, och bespara den härskande klassen från faran för ett massuppror under dess försök att ta itu med den ekonomiska krisen – eller åtminstone lindra dess effekter – på massornas bekostnad.

Istället ledde den ekonomiska krisen och Mursis misslyckande att genomföra revolutionens krav (eller rättare sagt hans uttalade bestridande av dessa krav och mål) till att hans och hans organisations popularitet minskade så mycket att den härskande klassen och dess institutioner inte längre kunde lita på dem mot massorna.

När det blev uppenbart att det folkliga missnöjet hade blivit så stort att Mursi skulle störtas blev det nödvändigt för den härskande klassens mäktigaste och mest sammanhållna institution – militären – att snabbt ingripa för att hålla tillbaka massornas ilska och genomföra deras krav. De måste ta sig ur sin misslyckade satsning på en ledare för regimen och ena den härskande klassen kring nya ledare som skulle framstå som hjältar och genomföra folkets krav och förena sig med folket i ”en klass”.

Armén hade i själva verkets fångats mellan två eldar. Den första var massrörelsens eld och möjligheten att den gick utöver sina gränser om Mursi fick sitta kvar vid makten. Den andra var brödraskapets och islamisternas eld på gatorna, och att det om Mursi störtades kunde öppnas komplicerade fronter i första hand på Sinaihalvön och i mindre omfattning i vissa delar av övre Egypten. För att inte tala om de meningsmotsättningar som skulle uppstå gentemot USA-administrationen och hotet mot det de kallar ”den demokratiska vägen”.

Trots de konsekvenser det kunde få valde armén att undvika massrörelsens eld. Den bestämde sig för att sparka ut Mursi och samtidigt fånga upp massorna och bromsa utvecklingen av deras rörelse, och trotsa den hårda kritiken från brödraskapet som var mindre hotande än massorna. Vad gäller USA-administrationen, och i mindre utsträckning EU, så har de långvariga strategiska relationer till det egyptiska militära etablissemanget som kan fånga upp alla de spänningar som kan uppstå på grund av störtandet av Mursi. Således greps militären av panik inför risken att massrörelsen skulle kunna utvecklas och slingra sig ur dess grepp. Det andra alternativet var farofyllt, ty om armén inte störtade Mursi och rörelsen utvecklades i mer radikal och djupgående riktning, så skulle stora delar av massornas förtroende för armén – ett förtroende som fötts ur avsaknaden av andra alternativ som på ett avgörande sätt kunde ta itu med Mursi – skakas. Det är en faktor som skulle kunna få rörelsen att spåra ur.

För att fullborda arbetet att hålla tillbaka massrörelsen utsåg militären en tillfällig president och en ny regering som en civil fasad. Syftet var först och främst att bevara all sin makt och alla privilegier och sin roll att om det blir nödvändigt kunna ingripa med förtryck. För det andra syftade det till att fullborda kontrarevolutionens planer på både politisk och ekonomisk nivå. Det betyder inte att militären drar sig undan från makten, snarare tvärtom. Ty trots militären reträtt bakom en civil täckmantel i form av en ny regering, så sköter den fortfarande allting precis som den gjorde under ett och ett halvt år med Militärrådet under ledning av [fältmarskalk] Tantawi och [general] Anan.

Så vi har bevittnat vägen av massprotester den 30 juni och de få dagar som följde, och har sett hur militären efter 3 juli har ridit på revolutionen för att stänga vägen för en utveckling av massrörelsen. Massrörelsen kunde ha utvecklats mer och i mer radikal riktning, speciellt i och med inledningen av delvisa strejker inom den offentliga transportsektorn, järnvägarna, i Mahalla och bland statstjänstemän på regeringskansliet och många andra. Sedan brödraskapet kastats ut ur staten ser vi också hur

den härskande klassen återvänder i full kraft med sina militära symboler och gamla ledare, så att militären ska kunna leda den härskande klassen och kontrarevolutionens krafter för att uppnå det som Mursi inte lyckades med. Det vill säga hejda revolutionen och den väldigt mycket mer själv-säkra massrörelsen, som dock är fylld av motsättningar i fråga om medvetenhet och organisering. Vi måste ofrånkomligen gripa oss an rörelsen med sina motsättningar och utnyttja möjligheterna som finns inneboende i den för att förbereda den egyptiska revolutionens starkare vågor som kommer att komma.

Utifrån denna synvinkel liknar 11 februari [2011 då Mubarak avsattes – öa] inte exakt den 3 juli 2013, och är i själva verket i många avseenden mycket olik den. I det förstnämnda fallet tvingades den härskande klassen göra sig av med statsöverhuvudet och öppna dörren för ökad förvirring inom sina egna led. Efter inrikesministeriets sammanbrott och den extrema fientligheten mot Mubaraks kumpaner var staten mycket svagare än den verkar vara idag. Men i det andra fallet gjorde sig den härskande klassen av med regimens ledare för att förena sina egna led, blanda korten den har på hand och laga sprickorna för att förbereda sig för angrepp mot alla revolutionära rörelser. Men det betyder inte att den härskande klassens politiska och ekonomiska kris är över.

Ställda inför störtandet av Mursi har brödrskapet och deras islamistiska allierade försökt utvidga sina mobiliseringar med sittstrejker och demonstrationer för att återupprätta den ”legitimitet” som massorna hade störtat tillsammans med deras misslyckade projekt som var mot revolutionens mål. Under denna process har de begått avskyvärda oförlåtliga brott i många områden och provinser. De har också utnyttjat en sekteristisk retorik och begått provokationer mot kristna genom att låta sin ilska gå ut över dem och angripa kyrkor. Som revolutionära socialister måste vi bestämt gå mot dessa attacker och alla angrepp mot de kristna i Egypten: det är en principfråga för oss.

Vi är väl medvetna om att det är en kamp för överlevnad för brödrskapet, och de kommer inte att ge sig lättvindigt. Jämsides med brödrskapets angrepp och brott utsätts de själva för ett våldsamt förtryck av militären och inrikesministeriet, till att börja med massakern vid republikanska gardets högkvarter och avslutningsvis den barbariska skingringen av protestlägren på al-Nahdatorget och vid [moskén] Raba'a al-Adawiyya, för att inte tala om mordet på tre av deras kvinnliga medlemmar i Mansoura och så vidare.

Brödrskapets brott har fått de flesta vänstergrupper att inta en ytterst opportunistisk ståndpunkt och alliera sig med militären och stöda den förtryckande staten. De upprepar till och med samma lögner som borgerliga och *felouls* [resterna av den gamla regimen – öa] media, och överger fullkomligt varje revolutionär och klasständpunkt. Detta perspektiv bygger på en katastrofal analys som menar att muslimska brödrskapet och dess allierade är den största faran för den egyptiska revolutionen. Men även om brödrskapet i verkligheten i viss mån utgör en fara, så är det statens institutioner som har monopol på våldsmedlen och utgör en mycket större fara för revolutionen. Detta yttrar sig i att den förtryckande staten har återvänt med hela sin brutalitet, i form av den diktatoriska Konstitutionskungörelsen, i utnämningen av provinsguvernörer från militären och polisen och generaler från den gamla regimen, och angreppet på de strejkande stålarbetarna i Suez och så vidare.

Utöver de så kallade liberalernas och vänsteranhängarnas opportunistiska och förrädiska stöd för militären (under ledning av de som deltog i Al-Sisis regering) finns det många som ser striden mellan brödrskapet och den nya/gamla regimen som en strid som inte betyder något för revolutionen och att revolutionen inte har något intresse av vilket resultat den får. Utifrån detta perspektiv måste revolutionärer inta en neutral ståndpunkt, som om de två deltagarna i konflikten har samma styrka och utgör samma fara för revolutionen. De inser inte den verkliga innebörden i den nuvarande regimens aktioner och militärens flin mot islamisterna när de krossar sittstrejkerna vid Raba'a al-Adawiyya och på al-Nahdatorget. Dessa massakrer är en generalrepetition för krossandet av den egyptiska revolutionen och kommer imorgon att upprepas mot varje verklig oppositionskraft som visar sig på scenen, i synnerhet arbetarrörelsen. Det är vad vi såg en aning av vid angreppet mot

stålarbetarstrejken i Suez. Massakrerna mot islamisterna är bara de första stegen på vägen mot kontrarevolutionen och vi måste avslöja detta genom skarpa och principiella angrepp mot dem.

Idag angrips vi en hel del för vår ståndpunkt att fördöma förtryckarinstitutionernas våld mot islamisterna och för våra angrepp mot Al-Sisi som kontrarevolutionens ledare. Men det kommer inte att få oss att vattna ur vår uppfattning genom att skapa en sorts ”balans” i våra angrepp mot militären och islamisterna, som om det finns någon likhet mellan dem i termer av den fara de utgör för revolutionen. Vi befinner oss i en vittomfattande och genomgripande kontrarevolutionär process, och krossandet av muslimska brödrskapet är bara det första steget. Vi kommer inte att vackla i vår orubbliga ståndpunkt mot militären och dess våldsamma förtryck. ”Balans” mellan de två sidorna skulle bara återspegla tvekan och obeslutsamhet istället för att inta en klar och djärv ståndpunkt mot den förtryckande staten. Vi kan inte hålla tyst om militärens massakrer som har dödat dussintals islamister, och vi kan inte stöda staten när den krossar deras sittstrejker. Inte heller kan vi upphöra att påminna om militärens brott och varna för inrikesministeriet och vid varje tillfälle kräva att brottslingarna där ställs inför rätta. På samma sätt måste vi varna för en fullständig återgång till Mubaraks stat och dess förtryckarinstitutioner och rikta våra angrepp mot dem.

Inte heller får vi förmås att ställa oss bakom den gamla regimens anhängares och deras ligisters försök att förfölja islamisterna och döda dem på gatorna. Det är en enorm skillnad mellan massornas självförsvar – även med våldsamma medel – mot brödrskapets angrepp som vi såg i Manial och Bayn al-Sayarat och Giza för några veckor sedan, och förtryckarinstitutionernas och den gamla regimens ligisters våld mot muslimska brödrskapet. Det sistnämnda är inte ett våld som försvarar demonstranterna och deras revolution utan istället ett försök att stabilisera saker och ting i den nya regimens händer utan motstånd från något håll. Armén, polisen och den gamla regimens element ingrep inte en enda gång under de senaste veckornas sammandrabbningar för att försvara lokalinvånarna eller demonstranterna. Det är inom dessa ramar som ”rebellrörelsen” Tamarod och den vänster som sitter fast på militärens stövlar uppmanar folkkommittéerna att försvara staten och förtryckarinstitutionerna och hjälpa dem att krossa islamisterna. Det är fascistiska uppmaningar som vi inte kan acceptera eller upprepa.

Vi måste gå mot lögnerna i media som ger politisk täckmantel genom att skylla militärens och den gamla regimens alla brott på muslimska brödrskapet. Vi måste utmana den avskyvärda beskrivning som försöker sudda ut revolutionen den 25 januari [2011] och ersätta den med revolutionen den 30 juni [2013] där ”alla klasser” deltog och inte handlade om att ”bränna ner polisstationer” och ”angripa institutioner”. Denna beskrivning framställer Januarirevolutionen som en ren konspiration från brödrskapets sida, en konspiration som krävde en revolution mot dem och inte en revolution mot den härskande klassen och dess stat och förtryckarinstitutioner. Dessutom får vi höra hatiska rasistiska uttalanden mot palestinierna och syrierna.

Staten mobiliserar nästan alla politiska krafter och (tidigare) revolutionära krafter bakom sig, och stora delar av massorna, för att konfrontera muslimska brödrskapet och den islamistiska alliansen kring dem. Under det de kallar ”kriget mot terrorismen” piskar de upp en avskyvärd nationalistisk atmosfär och hävdar att ”det finns inget högre ljud än ljudet av en strid” för att undertrycka och förvanska revolutionens krav.

Vad gäller talet om ”uteslutning” [ur den politiska processen] och ”försoning” så kan inte Revolutionära Socialister bygga sin ståndpunkt på denna fråga skilt från massornas stämningar och deras inriktning – trots deras starka inre motsättningar. Massorna kommer inte att godta försoning med muslimska brödrskapet. Som ett av vår rörelses uttalanden slog fast: ”att slå på trumman för försoning antyder en jämlikhet mellan mördare och offer som är helt oacceptabelt, om man inte ställer mördarna av martyrerna, alla martyrer, och upphovsmännen till våldet inför en rättvis domstol.” Om massorna under påverkan av media och den borgerliga propagandan vill utesluta brödrskapet samtidigt som de struntar i elementen från den gamla regimen och militären, så måste vi också gå mot

att anhängare till den gamla regimen återvänder och att Mubaraks stat återuppstår under Al-Sisis fana. De är alla fiender till den egyptiska revolutionen och dess framtida möjligheter, och Al-Sisi är på alla sätt farligare än [muslimska brödraskapets ledare] Muhammed al-Beltagi.

Under dessa omständigheter måste vi direkt och djärvt, klart och utan tvekan höja parollen ”Ner med det militära styret ... nej till *felouls* återkomst ... nej till muslimska brödraskapets återkomst”.

Är vi rädda för att bli isolerade?

Det finns ingen tvekan om att Revolutionära Socialisters taktik i grunden är beroende av att å ena sidan avgöra hur utvecklat medvetandet är hos massornas och arbetarklassens kärna och förtrupp, samtidigt som de å den andra sidan bedömer möjligheterna och chansen för att utveckla och fördjupa massrörelsen under revolutionens förlopp.

Massrörelsen lider idag av stora inre motsättningar och står inför stora utmaningar, och kanske den största av dessa är att en del av massorna uppenbarligen har försonats med statens institutioner, och i synnerhet militären och inrikesministeriet – kontrarevolutionens huvud och hjärta. Men trots den oerhörda besvikelse som drabbat stora delar av de revolutionärer som under ett och ett halvt års revolution har kämpat mot Militärrådet och som sedan fortsatte sin kamp mot Mursis regim, så kan man bara spela en levande roll inom en massrörelse genom att ta itu med den som den är och inse dess motsättningar utan att vare sig förbise eller överdriva dess nuvarande möjligheter.

Alliansen som den gamla regimens element och liberala media har ingått med säkerhetstjänsten, militären och inrikesministeriet har i stor utsträckning fått massorna att vackla genom att ge en falsk bild av militärens och inrikesministeriets neutralitet. I ett försök att suddas ut statens brott, dess mord och tortyr, ur massornas minne hävdar de att militären och inrikesministeriet är förenade med folket mot Mursi, brödraskapet och deras islamistiska allierade. Många politiska krafter, först och främst den opportunistiska Nationella räddningsfronten, Tamarod-rörelsen och den Folkliga strömningen, har spelat en oerhört opportunistisk och smutsig roll genom att putsa upp denna bild med hjälp av krav på ”enhet i leden”. De hyllar arméns och de statliga institutionernas nationella roll att möta folkets krav att göra slut på brödraskapets regim, som de ansåg vara den största och enda faran för den egyptiska revolutionen. Men detta perspektiv utgör bara ett tunt skal på massornas medvetande. Det är förvisso ett hårt skal, och nästan alla partier arbetar hårt för att göra det ännu hårdare, men under det finns en verklig medvetenhet om revolutionens krav och dess mål – bröd, frihet och social rättvisa.

Vi kan inte förlora ur sikte att det mitt bland dessa motsättningar i medvetandet hos stora delar av massorna också finns ett starkt självförtroende, och det trots alla avledande faktorer och villrådighet om ”kriget mot terrorism”. Massorna har verkligen genomdrivit sin vilja och har sedan revolutionen inleddes störtat två presidenter och fyra regeringar. Det är först och främst detta självförtroende under det motsägelsefulla medvetandes skal som fick massorna att resa sig mot Mursi, och det är detta som tillåter en del att gradvis förbereda sig för att fullborda kampen mot den nya regeringen, när dess ekonomiska och politiska politik så småningom allt tydligare kommer att visa sig vara mot massornas krav. Och det trots att delar av massorna har delvisa förhoppningar att regeringen kommer att genomföra revolutionens krav.

I detta skede måste vi hitta alla tänkbara vägar för att nå den verkliga kärnan i de fattiga och arbetande massornas medvetande, vars grundläggande intresse är att fortsätta revolutionen och genomföra dess krav. Vi måste fortsätta att betona den oerhörda förmåga som massorna uppvisade under vågen den 30 juni och de tidigare revolutionsvågorna genom att sprida den egyptiska revolutionens verkliga krav och mobilisera för dem i varje provins och på varenda arbetsplats. Men det kan inte och får inte tvinga oss att dölja eller hålla tillbaka en del av vår politik och principer för att åtnjuta ett tillfälligt, nära stöd bland massorna för vår retorik och våra paroller.

Att dölja en del av våra paroller eller vår politik för att uppnå kortsiktiga politiska mål kommer tvärtom bara att leda till opportunism. Det är inte så Revolutionära Socialister arbetar, och när vi har byggt vår organisation mitt bland massorna och för den egyptiska revolutionens seger har vi undvikit all opportunism. Vi kan till exempel inte minska våra angrepp på den gamla regimen och de borgerliga liberalernas lögner, eller upphöra med våra angrepp mot de repetitioner inför en kontra-revolution som militären och inrikesministeriet genomför idag. Vi kan inte sluta att påminna om Militärrådets och Mubaraks kumpaners brottsliga historia och kräva att de ställs inför rätta jämsides med brödraskapets ledare som under de senaste veckorna har utmärkt sig för att uppvigla till våld och mord och har släppt lös en avskryvård sekterism. Hursomhelst kan vi inte försvaga våra politiska angrepp på elementen från den gamla regimen och opportunisterna i Beblawis regering, regeringens tydliga liberala tendenser och att den förtryckande staten förstärks genom att utse nya provinsguvernörer. Vi kan inte ge efter i våra angrepp på den oerhörda makt och privilegier som konstitutionen ger militären, och dess kontroll av omkring 25% av Egyptens ekonomi, och upprätthållandet av det förödmjukande Camp David-avtalet och så vidare. Vi måste ta itu med dessa saker på ett strikt principiellt sätt.

Det är mycket farligt att förringa återkomsten av Mubaraks stat och det militära förtrycket. Det är sant att Mubaraks stat inte försvann från scenen under revolutionens inledning, men den återkommer idag med full kraft, fri från inre kriser och med stöd från stora delar av massorna. Det är denna situation som tvingar oss att omedelbart gå till angrepp mot denna stat och dess symboler, som inte kommer att vänta länge innan den inleder angreppen mot alla som ropar på revolutionens krav.

Vår principiella ståndpunkt kan leda till att vi tillfälligt isoleras i massorna mitt. Vårt budskap kommer i allmänhet inte att få särskilt bred respons bland massorna, trots alla ansträngningar vi kommer att lägga ner på arbete och aktiviteter på arbetsplatserna, universiteten och i bostadsområdena. Som ett resultat av vår principiella ståndpunkt mot militären, den gamla regimen och brödraskapet hade denna isolering faktiskt inletts redan innan 30 juni. Men vi får inte tillåta oss att ge efter för någon sorts besvikelse, ty så länge motsättningarna kvarstår i massornas medvetande och förmåga att organisera sig, så kommer massrörelsen att förbli ett uttrycksmedel som kan påverkas av många korsande intressen som tvingar den att gå framåt längs vindlande vägar och inte hela tiden längs en rak och uppåtstigande stig. Den förtryckande regim som sitter vid makten nu kommer att avslöja sitt verkliga innehåll inför massornas ögon och de kommer gradvis att börja kämpa mot den.

Det betyder inte fullständig isolering och avskiljande från massorna, eftersom det finns tiotusentals revolutionära ungdomar som under den egyptiska revolutionens vågor har kämpat hårt mot det militära styret, och som fullbordade kampen mot Mursis regim. Deras minnen rotas fortfarande i revolutionära principer, de har färre motsättningar i sitt medvetande och de satsar inte på statens institutioner, speciellt inte militären, kontrarevolutionens ryggrad. I ljuset från de politiska krafternas massiva övergång till militärens sida och till den regering som den har utsett kommer de att finna Revolutionära Socialisters principiella ståndpunkt tilldragande. Utifrån denna synvinkel är situationen bättre än den var efter 11 februari 2011, när det under flera månader bara var Revolutionära Socialister och några få enskilda aktivister som talade mot Militärrådet.

Under de kommande veckorna och månaderna har vi möjlighet att dra till oss och vinna över en del av dessa revolutionärer för att stärka våra led, för att kunna spela en mer livfull och stabil roll under de kommande revolutionsvågorna. Men på samma gång måste vi också införliva arbetare och de fattiga som gjorde revolutionen och deltog under den senaste vågen den 30 juni för revolutionens mål som aldrig förverkligades. Här är det av yttersta vikt att återuppliva planerna på den Revolutionära fronten med principfasta partier som inte glider över i statens och den nya regeringens armar, och som inte heller är allierade med islamisterna mot staten och som antar programmet med revolutionens krav och mål.

Revolutionära Socialister Egypten, 15 augusti 2013